

THE GAME AT RISK: ANALYZING THE CJEU'S JUDGMENT IN THE "ESLC" CASE

Josifovic Ivica

Full Professor, Faculty of Law, Goce Delcev University, Stip
ivica.josifovik@ugd.edu.mk

Kambovski Igor

Full Professor, Faculty of Law, Goce Delcev University, Stip
igor.kambovski@ugd.edu.mk

Abstract

The paper aims to elaborate the Judgment of the Court of Justice of the European Union (CJEU) of December 2023 in the preliminary ruling procedure concerning the case brought by several football clubs against the FIFA and UEFA football organizations. Namely, several European football clubs, contrary to the statutes of FIFA and UEFA, which do not allow the creation of additional competitions beyond those already organized by these two organizations, have started the creation of a so-called Super League which will be composed of the best European football clubs. Naturally, this is done for more money, for television rights, for buying and selling players, and less for the actual football and the fan's enjoyment of the best secondary thing in the world. The creation of the Super League caused threats by UEFA and FIFA, not only to the clubs that want to be part of this project, but also to the players who are part of these clubs. For this purpose, the teams that want to be part of the Super League initiated a procedure before the CJEU against UEFA and FIFA for abuse of their dominant position in the market, violation of the right to free movement of services, violation of competition rules, etc. In addition, the paper elaborates the Judgment of the Commercial Court in Madrid from April 2024 after the return of the case to the national court by the CJEU. In the conclusion, the authors give their opinion on how such a project will affect the football game, the relationship of the clubs with FIFA and UEFA, but also how it will affect the most important part, which is the fans.

Keywords: football, Court of Justice, competition, free movement, super league

ИГРАТА ВО РИЗИК: АНАЛИЗА НА ПРЕСУДАТА НА СПЕУ ВО СЛУЧАЈОТ „КЕСЛ“

Јосифовиќ Ивица

Редовен професор, Правен факултет, Универзитет „Гоце Делчев“ – Штип
ivica.josifovik@ugd.edu.mk

Камбовски Игор

Редовен професор, Правен факултет, Универзитет „Гоце Делчев“ – Штип
igor.kambovski@ugd.edu.mk

Апстракт

Трудот има за цел да ја елаборира Пресудата на Судот на правдата на Европската Унија (СПЕУ) од декември 2023 година во постапката по претходно одлучување која се однесува на случајот покренат

од неколку фудбалски клубови против фудбалските организации ФИФА и УЕФА. Имено, неколку европски фудбалски клубови, спротивно на статутите на ФИФА и УЕФА, кои не дозволуваат создавање на дополнителни натпреварувања надвор од оние веќе организирани од овие две организации, започнаа создавање на таканаречена Суперлига која ќе биде составена од најдобрите европски фудбалски клубови. Нормално, ова е направено за повеќе пари, за телевизиски права, за купување и продавање на играчи, а помалку за вистинскиот фудбал и уживањето на навивачите во најдобрата споредна работа на светот. Создавањето на Суперлигата предизвика закани од страна на УЕФА и ФИФА, не само кон клубовите кои сакаат да бидат дел од овој проект, туку и кон играчите кои се дел од овие клубови. За таа цел, тимовите кои сакаат да бидат дел од Суперлигата покренаа постапка пред Судот на правдата на Европската Унија против УЕФА и ФИФА заради злоупотреба на нивната доминантна позиција на пазарот, повреда на правото на слободно движење на услугите, повреда на правилата за конкуренција и слично. Дополнително, трудот ја разработува и пресудата на Трговскиот во Мадрид од април 2024 година по враќањето на случајот пред националниот суд од страна на СПЕУ. Во заклучокот, авторите даваат своевидување за тоа како ваквиот проект ќе влијае на фудбалската игра, на односот на клубовите со ФИФА и УЕФА, но и како ќе влијае на најважниот дел, а тоа се навивачите.

Клучни зборови: фудбал, Суд на правда, конкуренција, слободно движење, суперлига.

1. Вовед

На 18 април 2021 година, во согласност со шпанското законодавство, е формирана Компанија за европска суперлига (КЕСЛ), на почетокот составена од дванаесет фудбалски клубови. Компанијата, преку 12 големи европски фудбалски клубови, го објави создавањето на Европската суперлига (ЕСЛ), како европско фудбалско натпреварување кое треба да постои независно од системот регулиран од Меѓународната фудбалска федерација (ФИФА) и Унијата на европски фудбалски асоцијации (УЕФА), како управни тела на светскиот и европскиот фудбал.

Во својот оригинален формат, ЕСЛ е предвидена да биде полузатворена со 20 клубови, од кои 15 ќе бидат постојани клубови, а останатите тимови ќе се квалификуваат на годишно ниво. Притоа, формиран е спортски менаџмент А22 за да ги спонзорира и да им помогне на основачките членови во создавањето на ЕСЛ. Клубовите би играле меѓу себе, прво во групна фаза, а потоа и во формат на елиминации, но бе можност од испаѓање на крајот од секоја сезона.

Создавањето на КЕСЛ и формирањето на ЕСЛ крена голема прашина во фудбалскиот свет бидејќи УЕФА и неколку национални фудбалски асоцијации издадоа соопштенија со кои одбија да ја признаат ЕСЛ и притоа упатија предупредувања за дисциплински мерки против клубовите и играчите кои ќе бидат дел од ЕСЛ, меѓу кои забрана за натпреварувања организирани од ФИФА и УЕФА, како и претставување на националните тимови. Само 48 часа по официјалното објавување, повеќето клубови, особено оние од Англија, ја укинаа поддршката за ЕСЛ и се повлекоа од проектот. Исто така, и навивачите, играчите и политичарите го изразија своето противење на предлогот со заклучок дека создавањето на ЕСЛ е штетно за фудбалот (Union of the European Football Association; 2021).

Како резултат на ваквите закани од УЕФА, КЕСЛ поднесе тужба до Трговскиот суд во Мадрид, тврдејќи дека тоа претставува прекршување на членовите 101 и 102 од ДФЕУ (Consolidated versions; 2016). Трговскиот суд ја прифати постапката на КЕСЛ и издаде заштитни мерки за да ги спречи УЕФА и ФИФА да воведат дисциплински санкции додека трае постапката и го упати предметот до СПЕУ во постапката по претходно одлучување. Судот во Мадрид упати прашања кои, во суштина, се однесуваат на тоа дали системот за претходно одобрување за нови натпреварувања и механизмот за санкционирање содржани во нивните соодветни Статути се компатибилни, како со

правото на конкуренција во согласност со членовите 101¹ и 102² од ДФЕУ, така и со одредбите за слободно движење согласно членот 56 од ДФЕУ.³

На 21 декември 2023 година, Големиот совет на СПЕУ ја донесе пресудата во случајот со ЕСЛ која се однесува на сложената интеракција помеѓу Правото на ЕУ и спортот (Court of Justice of the European Union; 2023). Пресудата утврди дека практиките поврзани со претходно одобрување на нови спортски натпревари организирани од трети страни се некомпатибилни со правото на ЕУ. Основна причина за ваквото тврдење на Судот е отсуството на транспарентни, недискриминаторски, јасни и прецизни суштински критериуми и процедури.

На овој начин, со пресудата, ФИФА и УЕФА ќе мора да го променат својот начин на дејствување. Но, доколку системот за претходно одобрување се заснова на транспарентни, недискриминаторски, јасни и прецизни суштински критериуми и процедури, како што е утврдено од Судот, тогаш како може ФИФА и УЕФА да одбијат да одобрат ново натпреварување?

2. Мислењето на Генералниот адвокат Рантос

На 15 декември 2022 година, Генералниот адвокат (ГА) Рантос го достави своето мислење во постапката по претходно одлучување пред СПЕУ (Court of Justice of the European Union; 2022). Во своето мислење, тој застава на страната на ФИФА и УЕФА, за разлика од пресудата на СПЕУ, истакнувајќи дека потребата од претходно одобрување и санкции на ФИФА и УЕФА не се

---

¹ Член 101: 1. Како некомпатибилно со внатрешниот пазар се забранува следното: сите спогодби меѓу претпријатија, одлуки на здруженија на претпријатија и усогласени практики кои може да влијаат на трговијата меѓу државите членки и кои имаат за своја цел или резултат спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата во рамките на внатрешниот пазар, а особено оние кои: (а) директно или индиректно ги одредуваат купопродажните цени или некои други трговски услови; (б) го ограничуваат или го контролираат производството, пазарите, техничкиот развој или инвестициите; (в) ги делат пазарите или изворите на набавки; (г) применуваат различни услови за исти трансакции со други трговски страни, и на тој начин ги поставуваат тие страни на понеповолна конкурентна положба; (д) склучуваат договори во зависност од прифаќањето на другите страни на дополнителни обврски коишто по својот карактер или според трговската примена немаат никаква врска со предметот на тие договори. 2. Секоја спогодба или одлука што се забранува според овој член се смета за неважечка. 3. Одредбите од став 1 може да се прогласат за неприменливи во случај на: - спогодба или категорија на спогодби меѓу претпријатија; - одлука или категорија на одлуки на здруженија на претпријатија, - усогласена практика или категорија на усогласени практики, кои придонесуваат кон подобрување на производството или дистрибуцијата на стоки или промовирање на технички и економски напредок, овозможувајќи им на потрошувачите соодветен удел од крајната придобивка, а притоа: (а) на предметните претпријатија не им наметнуваат ограничувања што не се неопходни за постигнувањето на овие цели; (б) не им даваат можност на таквите претпријатија да ја елиминираат конкуренцијата во однос на значителен дел од предметните производи.

² Член 102: Секоја злоупотреба на доминантна позиција на внатрешниот пазар или на значителен дел од него, од страна на едно или повеќе претпријатија, се забранува како некомпатибилна со внатрешниот пазар, доколку тоа може да влијае на трговијата помеѓу државите членки. Конкретно, таквата злоупотреба може да се состои од: (а) директно или индиректно наметнување на неправедни куповни или продажни цени или други неправедни трговски услови; (б) ограничување на производството, пазарите или техничкиот развој на штета на потрошувачите; (в) примена на нееднакви услови за еквивалентни трансакции со други трговски партнери, на тој начин ставајќи ги во неповолна конкурентна положба; (г) склучувањето на договори да подлежи на прифаќање на дополнителни обврски од други страни, кои, според нивниот карактер или трговска примена, немаат никаква врска со предметот на таквите договори.

³ Член 56: Во рамките на одредбите утврдени подолу, се забрануваат ограничувања на слободата на давање услуги во рамките на Унијата во поглед на државјаните на државите членки кои се со седиште во држава-членка, различна од државата на лицето за кое се наменети услугите. Европскиот парламент и Советот, постапувајќи во согласност со вообичаената законодавна постапка, може да ги прошират одредбите од ова поглавје на државјани на трети држави кои обезбедуваат услуги и се со седиште во рамките на Унијата.

суштински некомпатибилни со членовите 101 и 102 од ДФЕУ. Исто така, ГА утврди дека нивната практика на ограничување на создавањето отцепени фудбалски натпреварувања, сама по себе, не го прекршува правото на конкуренција во ЕУ. Иако наведува дека таквите практики би можеле да претставуваат антиконкурентна практика или злоупотреба на доминантна позиција според членовите 101 и 102 на ДФЕУ, сепак тие би можеле да се оправдаат и да се сметаат за пропорционални, како што се бара со Правото на ЕУ.

Најпрво, мислењето на ГА започнува со разгледување на односот помеѓу Правото на ЕУ и спортот. Повикувајќи се на судската пракса на СПЕУ, ГА ја нагласува конституционализацијата на „Европскиот спортски модел“, вклучително и фудбалот, што доведе до вклучување на членот 165 од ДФЕУ во примарното право на ЕУ преку Договорот од Лисабон (Court of Justice of the European Union; 1995). Три елементи може да се идентификуваат во Мислењето: (1) пирамидална структура која во основа го има аматерскиот спорт и на врвот професионалниот спорт; (2) систем на отворени натпревари заснован на спортски заслуги; и (3) режим на финансиска солидарност каде профитот се прераспределува на пониските нивоа на пирамидата. Наместо апстрактно да се анализираат споровите кои вклучуваат спортски контекст, ГА пристапи кон оценување на овие посебни карактеристики, како и на хоризонталната природа на членот 165 од ДФЕУ.

Потоа, се пристапи кон анализа на прашањата упатени од националниот суд. ГА, во ставовите од 64 до 78 од своето Мислење, не утврди повреда на член 101 од ДФЕУ констатирајќи дека правилата на УЕФА кои предвидуваат претходно одобрување и казнување се класифицираат како ограничување на конкуренцијата „по ефект“. Следно, се повика на доктрината за помошни ограничувања, претходно развиена во судската пракса (Court of Justice of the European Union; 2002). За ГА, непризнавањето на ЕСЛ е резултат на одредени легитимни цели врз кои се заснова пирамидалната структура на европскиот фудбал, а се однесуваат на принципите на учество, еднакви можности и солидарност. На овој начин, клубовите кои ја основаа ЕСЛ не може слободно да ги користат правата и предностите од членството во УЕФА, без притоа да бидат обврзани со нејзините правила и обврски. Во однос на санкциите, во став 107 до 122, ГА смета дека истите може да се сметаат за пропорционални само кога се насочени против клубови, но не и против самите фудбалери, од причина што тие не се дел од одлуката за основање на ЕСЛ и не се вклучени во однесување кои предизвикува прекршување на правилата на УЕФА.

Што се однесува на членот 102 од ДФЕУ, во став 144 од Мислењето, за ГА исто така нема прекршување што се однесува на доминантната позиција на пазарот, заклучувајќи дека правилата на ФИФА и УЕФА се пропорционални на легитимната цел која сакаат да ја постигнат со одбивањето за основање на ЕСЛ и со самото тоа се оправдани. Исто така, во став 170-186 од Мислењето, нема прекршување ниту на членот 56 од ДФЕУ во поглед на слободното движење на услугите, бидејќи според ГА, механизмот за претходно одобрување, утврден во правилата на ФИФА и УЕФА, е соодветен и неопходен.

Во својот заклучок, ГА Рантос смета дека ФИФА и УЕФА може да утврдат санкции против клубовите кои учествуваат на натпревари или турнири кои не се одобрени или организирани од нив, бидејќи тоа не е во спротивност со правото на конкуренција на ЕУ. Од друга страна, казнувањето на играчите и нивното исклучување е непропорционално и затоа неоправдано.

3. Пресудата *vis-à-vis* Мислењето

Пресудата на Судот е прилично долга и се однесува на анализата на членовите кои беа опфатени и во Мислењето на ГА, поконкретно на членовите 101 и 102 од ДФЕУ, како и членот 56 од ДФЕУ. Истата се обидува, иако не целосно, да даде одговор на неколку прашања, кои првенствено се однесуваат на тоа дали УЕФА може да забрани отцепено натпреварување; дали може да ги казни учесниците во таквото натпреварување; и дали отцепено натпреварување може да биде во идентичен формат и во сопственост на трети страни. Генерално, УЕФА треба да има право да го брани

европскиот фудбал, особено со своето легитимно право на користење на својата моќ за да спречи создавање на „затворено“ натпреварување, но нема право да одржува монопол над европскиот модел на спорт.

Во однос на членот 102 од ДФЕУ, прашањето кое го упати националниот суд се однесува на тоа дали одредбата го исклучува усвојувањето на правила за претходно одобрување на отцепени натпреварувања, за учество во тие натпревари и за казни за играчите кои учествуваат во нив во случаи кога нема утврдена рамка во кои се опфатени критериуми и правила за нивна транспарентност, објективност, недискриминација и пропорционалност. Спротивно на Мислењето на ГА, во став 122-139 од пресудата, СПЕУ нагласува дека УЕФА и ФИФА имаат доминантна позиција во вид на монопол на фудбалскиот пазар преку кои организираат фудбалски натпревари на меѓународно ниво. По овие забелешки, СПЕУ се осврна на конкретната расправа.

За СПЕУ, ФИФА и УЕФА не можат да забранат отцепени натпреварувања, а уште помалку да ги казнат клубовите и играчите кои се дел од тие натпреварувања, од причина што во своите статuti немаат соодветна рамка со која би се регулирал начинот на нивно создавање, но доколку нивните акти за регулирање на ваквите натпревари ги опфатат забелешките на Судот за транспарентност и објективност, во тој случај тие би биле надлежни за носењето на една таква одлука во иднина. Договорите за ЕУ не ги третираат правилата на УЕФА и ФИФА како посебни во поглед на претходно одобрување и учество во отцепени натпреварувања. Фудбалот во ЕУ има општественото и културно значење и во согласност со посебните карактеристики мора да постои гаранција дека сите учесници ги имаат истите законски и технички услови. Доколку организацијата и спроведувањето на фудбалските натпревари на меѓународно ниво се предмет на заеднички правила, еднакви можности и заслуги, тогаш може да се утврди начин на кој ќе се регулира претходното овластување на отцепените натпреварувања, учеството на клубовите и играчите, како и казните за оние кои нема да ги почитуваат. Ако постојат такви правила, тогаш тие не би се третираше како повреда на правото на конкуренција. Но, тоа не значи дека ФИФА и УЕФА би имале неограничена дискреција и создавањето на една таква рамка со утврдени правила мора да содржи заштитни мерки со цел истите да не се користат своеволно. Оттука, во став 141-144 од пресудата, СПЕУ утврдува повреда на член 102 од ДФЕУ доколку ФИФА и УЕФА немаат утврдено критериуми и правила кои се транспарентни, објективни, пропорционални и недискриминирачки.

СПЕУ, во став 151 од пресудата, утврдува исполнување на четири барања, до кои ФИФА и УЕФА ќе треба да се придржуваат, за да може да се спречи идна повреда на членот 102 од ДФЕУ. Прво, условите мора да бидат во писмена и достапна форма. Второ, ФИФА и УЕФА не смеат да утврдат построги услови за отцепените натпреварувања од правилата кои ги користат за сопствените натпреварувања. Трето, условите не смеат да бидат такви да доведат до нивна неможност за исполнување или да се премногу тешки за исполнување во пракса. Четврто, санкциите мора да бидат пропорционални и да зависат за секој случај поединечно.

Што се однесува до член 101 од ДФЕУ, кој се однесува на забраната на склучување на договори со кои се спречува, ограничува или нарушува конкуренцијата, СПЕУ, во став 176-179 од пресудата, ги третира правилата на ФИФА и УЕФА за рестриктивни и со самото тоа спротивни на наведениот член. Тука се прави поврзаност со член 102 од ДФЕУ, нагласувајќи дека специфичната природа на фудбалските натпревари на меѓународно ниво, како и структурата и функционирањето на ФИФА и УЕФА за организација и маркетинг на тие натпревари, упатуваат на потребата од постоење на рамка која ќе содржи правила за претходно одобрување, правила кои треба да бидат објективни, транспарентни, пропорционални и недискриминирачки. Отсуство на вакви правила, ја отвора можноста за злоупотреба од страна на ФИФА и УЕФА како организации кои се овластени да доделуваат, контролираат и поставуваат услови за пристап до фудбалскиот пазар за секое посебно формирано претпријатие. Дополнително, отсуството на утврдена рамка, може да создаде терен во кои ФИФА и УЕФА ќе може да забранат отцепено натпреварување кое се заснова на почитување на принципите, вредностите и правилата, без притоа да ги наведат причините за таквата одлука.

Откако СПЕУ утврди дека правилата на ФИФА и УЕФА се рестриктивни, нивната оправданост може да биде потврдена само доколку спаѓаат во рамки на членот 101, став 3 од ДФЕУ. Но, и тука има несигурност кај Судот, изразена во ставот 191-199 од пресудата, особено во точка (б) од ставот 3 кој се однесува на спогодба, одлука или усогласена практика „не им даваат можност на таквите претпријатија да ја елиминираат конкуренцијата во однос на значителен дел од предметните производи. Како што беше погоре наведено, доколку не постои рамка која е јасна и транспарентна, ФИФА и УЕФА ќе можат, не само да ја ограничат, туку и да ја спречат конкуренцијата која се обидува да организира фудбалски натпревари на ниво на ЕУ. Претходно, во ставот 185 и 186 од пресудата, СПЕУ се осврна и на „доктрината за помошни ограничувања“, како централен поим во Мислењето на ГА, но повторно со спротивен став, констатирајќи дека овој поим не може да се користи кога конкретно однесување го повредува членот 102 од ДФЕУ, додека во однос на членот 101 од ДФЕУ, тој не може да се однесува на однесување коешто има како свој „предмет“ спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата.

На крајот, националниот суд упати прашања до СПЕУ и околу тоа дали правилата на ФИФА и УЕФА се исклучени од слободното движење, особено членот 56 од ДФЕУ, прашања кои се разработени во ставот 242-257 од пресудата. Традиционално, Судот започнува со дефинирање на конкретната слобода, имено слободното движење на услугите. Следно, откако е утврдено дека правилата на ФИФА и УЕФА, поради нивната рестриктивност, се пречка за слободното движење на услугите, Судот ја утврдува нивната оправданост и пропорционалност. Логично, правилата се оправдани доколку се во рамки на јавниот интерес, што значи се почитуваат принципите, вредностите и правилата и дека ФИФА и УЕФА ќе дозволат сите отцепени натпреварувања да бидат интегрирани во системот на нивните натпреварувања, како национални, така и меѓународни, во согласност со членот 56 од ДФЕУ. Во случај процесот да ги исполнува барањата за објективност, транспарентност и пропорционалност, одбивање на натпревар кој претходно е утврден со претходно овластување, според Судот, може да се случи само доколку истиот не се заснова на спортски заслуги. Сепак, овие цели од јавен интерес не можат да ја оправдаат ваквата рамка доколку не се заснова на критериуми кои се објективни, недискриминирачки и однапред познати, со што ќе се ограничи користењето на дискрецијата на ФИФА и УЕФА. Оттука, правилата се неоправдани во согласност со членот 56 од ДФЕУ.

4. Враќање на предметот пред националниот суд

По враќањето на предметот од страна на СПЕУ пред националниот суд за мериторно решавање на претходно покренатата постапка, на сослушувањето во март 2024 година, Трговскиот суд во Мадрид одлучувал околу прашањето дали релевантните одредби од правилата на УЕФА и ФИФА се оправдани според исклучоците од правото на конкуренција што им се достапни според членот 101, став 3 од ДФЕУ. Спорот пред Трговскиот суд во Мадрид го покренува А22, структура одговорна за развој на ЕСЛ со три дивизии и 80 европски клубови. Барањето на А22 се потпира на пресудата на СПЕУ од декември 2023 година, кој исто така утврди дека забраната за ЕСЛ е спротивна на Правото на ЕУ, имајќи предвид дека УЕФА нема јасни критериуми за одобрување или одбивање на нови натпреварувања.

Пресудата на Трговскиот суд во Мадрид ја следи речиси истата патека како и пресудата на СПЕУ. За Трговскиот суд, ФИФА и УЕФА ја „злоупотребија својата доминантна позиција“ спротивставувајќи се на ЕСЛ како полузатворен натпреварувачки проект. Понатаму, според пресудата, активностите на ФИФА и УЕФА „не беа насочени само кон спречување на развојот на проектот, туку и кон спречување на воведување на одвоено натпреварување од трета страна и измена на монополскиот систем на организација на натпревари. Според Судот: „Не е можно да се наметне забрана или ограничување, односно да се забрани кој било друг проект во иднина ... признавањето на спротивното би значело прифаќање на некаква забрана (...) за кој било проект за фудбалски

натпреварувања“ и затоа се бара од ФИФА и УЕФА „да стават крај на нивните „антиконкурентни практики“ засновани на „неоправдани и непропорционални ограничувања“. ⁴

За УЕФА пресудата има и позитивно значење бидејќи ја потврдува валидноста на системот за претходно одобрување што е во сила за натпревари од трети страни одобрени според правилата за овластување на УЕФА. Самата пресуда не значи одобрување на ЕСЛ или давање поддршка на кој било предлог, тврдејќи дека проектот за ЕСЛ е одамна напуштен и дека не може да се очекува одлука за било кои апстрактни проекти. Накратко, пресудата не им дава право на трети страни да развиваат натпревари без овластување и не се однесува на ниту еден иден проект или, всушност, на која било изменета верзија на постоечки проект. Иако пресудата е во корист на заговорниците на ЕСЛ, сепак како резултат на се поголемите реакции од националните фудбалски федерации, фудбалерите и навивачите, како и законските измени во повеќето држави-членки, малку е веројатно е дека ЕСЛ ќе продолжи да се формира во својот оригинален предлог. Од друга страна, обемот на пресудата е неизвесен бидејќи прописите на ФИФА и УЕФА за разгледување на идните барања за нови натпреварувања што го регулираат европскиот фудбал беа изменети во јуни 2022 година, иако новите правила не се засегнати од пресудата на судот во Мадрид.

Заклучок

Пресудата на СПЕУ и на Трговскиот суд во Мадрид не успеаја да дадат одговор на најзначајното прашање, бидејќи самиот одговор е тежок: Кој е победник во овој случај?

Правно гледано, КЕСЛ не е целосен победник отколку што може да изгледа на прв поглед. Иако СПЕУ и Трговскиот суд во Мадрид, во своите пресуди, недвосмислено го потенцираат монополското однесување на ФИФА и УЕФА, притоа барајќи раководните тела на најголемите фудбалски организации да прегледаат некои од нивните рестриктивни практики, сепак им нудат излез, обезбедувајќи рамка преку која ќе оправдаат некои од нивните практики.

Од системска гледна точка, КЕСЛ покажува дека спортот останува област за научна расправа за правото на ЕУ, област која ги илустрира границите на правото на ЕУ, но која исто така ја покажува нејзината способност да се прилагоди и да ги регулира сложените, глобални економски индустрии. Случајот несомнено ќе доведе до зголемување на бројот на постапки пред СПЕУ поврзани со спортот и правните принципи развиени во ЕСЛ пресудата најверојатно ќе играат централна улога, радикално преобликувајќи го начинот на кој правото на ЕУ комуницира со толку моќна глобална индустрија како фудбалот.

Ефективно гледано, СПЕУ создаде систем кој ќе им овозможи на УЕФА повеќе натпреварувачки турнири на барање на клубовите и националните фудбалски федерации.

Општо гледано, пресудите не се оправдување или одобрување на ЕСЛ, бидејќи и по нивното донесување ниту еден фудбалски клуб јавно не го поддржа отцепеното натпреварување. Многу ќе зависи од ставовите на елитните клубови и навивачите, од изворите на финансирање, како и од умешноста и стратегиите што ги спроведува УЕФА и оние кои би сакале да ја отстранат УЕФА од сегашната позиција на моќ.

---

⁴ <https://www.letemps.ch/sport/football/pour-la-justice-espagnole-la-fifa-et-l-uefa-ont-abuse-de-leur-position-dominante-pour-contrer-le-projet-de-super-league>

БИБЛИОГРАФИЈА

- Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union (2016). *OJ C 202*.
- Court of Justice of the European Union. (1995). *Judgment of the Court, Case C-415/93 Union Royale Belge des Sociétés de Football Association and Others v Bosman and Others*. ECLI:EU:C:1995:463.
- Court of Justice of the European Union. (2002). *Judgment of the Court, Case C-309/99 Wouters and Others v Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten*. ECLI:EU:C:2002:98.
- Court of Justice of the European Union. (2022). *Opinion of Advocate General Rantos, Case C-333/21, European Superleague Company SL v Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA), Fédération internationale de football association*. ECLI:EU:C:2022:993.
- Court of Justice of the European Union. (2023). *Judgment of the Court, Case C-333/21 European Superleague Company SL v Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA), Fédération internationale de football association*. ECLI:EU:C:2023:1011.
<https://www.letemps.ch/sport/football/pour-la-justice-espagnole-la-fifa-et-l-uefa-ont-abuse-de-leur-position-dominante-pour-contrer-le-projet-de-super-league>
- Union of the European Football Association. (2021). *Statement by UEFA, the English Football Association, the Premier League, the Spanish Football Federation (RFEF), LaLiga, The Italian Federation (FIGC) and Lega Serie A*. <https://www.uefa.com/news-media/news/0268-12121411400e-7897186e699a-1000--statement-by-uefa-the-english-football-association-the-pre/>.